

натрупамъ азъ паритѣ идущата година, ще се виждамъ ли? Нѣма ли да се намѣримъ въ положението на онзи германски проповѣдникъ, който е билъ бѣденъ, но иначе много краснорѣчивъ, и германскиятъ императоръ, като отишълъ да го слуша, останалъ много доволенъ и казалъ на министра: „Този проповѣдникъ е достоенъ, трѣбва да се осигури.“ Добрѣ. Издава единъ указъ да му се увеличи заплатата. Но слѣдъ нѣколко врѣме императорътъ попиталъ министра: „Какво стана съ нашия проповѣдникъ, защо не му се чува гласътъ?“ Министрътъ му отговорилъ: „Пѣтелътъ, когато затлъстѣе, не пѣе.“ И бѣлгаринътъ така казва: „Пѣтелътъ, когато затлъстѣе, не пѣе.“ Ако намъ ни турятъ едно непоносимо брѣме върху ума и сърцето, какъ ще можемъ да мислимъ и чувствуваме? Ако има сто нѣща, които те съблазняватъ, какъ ще мислишъ? Не можешъ да мислишъ.

И, слѣдователно, Петъръ седѣлъ и размишлявалъ, той искалъ да види края на тази работа: ще успѣе ли Христосъ? Ще го пуснатъ ли, или не? Той искалъ да знае, дали ще го освободи Пилатъ, или ще го осъди? Тогава казалъ: „Ще си острижа коситѣ и ще си обрѣсна брадата, и хайде въ гората, съ този човѣкъ вземане—даване да нѣмамъ, да работимъ, както всички други хора.“ Сега правовѣрнитѣ ще кажатъ: „Аа, този Петъръ какъвъ безхарактеренъ човѣкъ е билъ, да ходи три години съ благия си Учителъ и да се откаже отъ него!“ А днесъ и ония, които сж ходили 2000 години, пакъ се отказватъ. Който се отказва и на три години, и на 2000 г. се отказва. Азъ съмъ срѣщалъ хора и отвѣнъ, които не сж ходили съ Христа, и пакъ не се отказватъ. Хващатъ една учителка-комунистка: „Комунистка съмъ, убѣждение е това.—Ще те изключимъ. — Можете да ме изключите, комунистка съмъ, убѣждение е това.“ Въ Бога не вѣрва, но поддържа учението си, каквото и да е то. А ние, които вѣрваме въ Христа, казваме: „Да се разберемъ.“ Не говоря за историческия Христосъ или